

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Litterae Regis Armeniorum ad D. Papam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

tes, quo recepturae sententiam nostro se conspectui praesentarent; ad quod si qua partium venire contemneret, nos nihilominus procederemus in causa, quantum iustitia pateretur. Mandavimus etiam eisdem Episcopis ut privilegia Paschalis, Eugenij, & Alexandri, & alia communia documenta quae Garganici requirebant, sibi facerent percensuras ecclesiasticas exhiberi, & ea nobis dirigere non differrent. Iidem ergo Episcopi juxta mandatum apostolicum procedentes receperunt testes ab utraque parte productos, & tam depositiones eorum quam privilegia quae ipsis fuerunt à Sipontinis exhibita, nobis sub sigillis suis dirigere procurarunt. Licet autem ad praefixum vobis terminum pars vestra non venerit, immo nec post terminum etiam diutius expectata, quia tamen terminus ipse peremptorie vobis fuerat assignatus, & absentia vestra divina praesentia supplebatur, dicta testium examinavimus diligenter, & omnibus quae utrinque proposita fuerant plenius intellectis, cognovimus manifeste quod nihil à Garganicis fuerat sufficienter ostensum, per quod ejusdem Alexandri deberet sententia retractari. Quare ipsam de fratrum consilio in consistorio nostro per diffinitivam sententiam voce viva confirmavimus, & nunc etiam auctoritate apostolica confirmamus &c. usque communimus. Nulli &c. Datum Laterani VIII. Kal. Iunij.

Littere Regis Armeniorum ad D. Papam.

Epist. 42.
Respondet epistolis quas ad ipsum Papam scripserat, quae extant supra l. 2. epist. 253. 255.

Paternitatis vestrae literas, quas per dilectum & fidelem nuntium nostrum nobis direxistis, ea qua decuit reverentia & devotione suscepimus, & per earum significata pleno collegimus intellectu vos caritatis visceribus regiam majestatem nostram amplexari. Continebant etiam quod in devotione & amore apostolicae sedis persisteremus; & in hoc semper perseverare cupimus, & optamus, & testis est rerum effectus, dum de omnibus negotiis nostris ad apostolicam sedem appellamus. Misistis autem nobis per eundem nuntium nostrum vexillum sancti Petri in memoriam dilectionis sedis apostolicae, quod semper ante nos portari contra inimicos crucis ad honorem sanctae Romanae Ecclesiae faciemus. Nuntius vero noster nobis insinuare curavit se benigne & honorifice à beatitudine vestra esse susceptum, & quod omnibus petitionibus nostris aures pietatis vestrae diligenter & efficaciter accom-

modastis. quod quidem mellifluis literis vestris perspicue intelleximus. Super his omnibus praedictis sanctae paternitati vestrae gratiarum actiones exsolvimus assiduas. Precari autem & exhortari nos voluistis ut contra conatus & violentias paganorum nos murum opponeremus ascendentibus ex adverso. quod quidem qualiter haec fecerimus, vestrae, prout credimus, non extero incognitum paternitati, atque de cetero pro lege nostra & defensione fidei Christianae, muniti vestra gratia, fortitudinis nostrae clypeum in manu forti & brachio extento contra barbaricas nationes opponemus, quousque desideratum subsidium nobis mittatis. Mandastis nobis saepe & saepius quod teneremus pacem Antiochiae & Comiti Tripolitano. quod amoris vestri gratia nunc usque bene observavimus. Verum nulli veniat in dubium quod per Dei gratiam bene non habeamus posse Antiochenorum repugnantiam & audaciam refrenare. Quomodo autem & qualiter nuper adversum nos se habuerunt, sanctam paternitatem vestram latere nolumus. Miserunt nuncios suos Comes Tripolitanus & Antiocheni ad Roconodensem crucis inimicum & adversarium nostrum, & contra nos se ei alligaverunt, & machinati sunt ad invicem quod Roconodensis crudelissimus ex una parte, Comes Tripolis & Antiocheni ex altera, nos infestare non cessarent, donec à regni folio nos eliminarent. Quod cum audivimus, nostros misimus exploratores, qui tandiu insidiati sunt quoad usque ceperunt praedictos nuntios; quibus ante pedes potentiae nostrae adductis, trementibus & verentibus, rei veritatem aperta voce nobis exposuerunt. Dehinc ad fines Antiochenorum accessimus, ibique per tres menses cum multo labore & sudore inviti plurima sustinimus. Post haec quicquid voluerunt Antiocheni, non timore illorum, sed precibus vestris, moleste ferentes supplevimus. Eapropter in regno nostro non modica damna incurrimus, & à servitio Dei & Christianitatis nos declinare invitos oportuit. Venientibus autem desideratis Legatis vestris, praevia divina potentia, in praesentia ipsorum rei certitudinem per eosdem nuntios, si vita eis comes fuerit, explicari faciemus. Ad haec sanctitati vestrae supplicamus ut diu expectatum & desideratum succursum festinanter transmittatis. Magna etenim discordia inter barbaricas nationes est emerisa, &

Vide supra lib. 2. epist. 253. 259.

deserviunt crudeliter ad invicem; & si antequam inter eos concordia fuerit reformata, subsidium miseritis, Christianitas exaltabitur, & si, quod absit, antequam veniat subsidium, inter eos concordia fuerit reformata, non erit qui eorum violentiam possit cohibere, & reliquæ Christianitatis vix aut nunquam poterunt eis resistere. Super hoc quod nobis scripsistis de negotio Rupini dilecti nepotis nostri, quod absente alia parte super re incerta nec vultis nec debetis proferre iudicium, hoc decet sanctitatem vestram, hoc exigit universale jus. Verum propulsati sumus non modica lætitia, eò quòd causam nostram in manibus Legatorum vestrorum commisit, & literis & firmis mandatis, non in manibus personarum nobis suspectarum. Super quo sanctitati vestræ gratiarum actiones exsolvimus assiduas & omnium conditori laudes referimus copiosas. Ad hæc piissimam paternitatem vestram exposcimus, & flexis genibus flagitamus, quatenus cum Legatis vestris, de quibus non modicum confidimus, venerabilem Archiepiscopum Maguntinum ad succursum terræ sanctæ, futurum in eadem causa nostra iudicem constituere dignemini, quia nihil est de quo nos lætificari magis possitis. Scripsistis etiam nobis quòd per literas vestras misistis Comiti Tripolitano ut de alieno iure se subtraheret. quod gratum duximus & acceptum, & vobis immensas gratiarum actiones exsolvimus. Sed sciatis nil nobis profuisse, quia insidiatur ut lupus in absconditis, & non cessat nocte dièque sibi quos potest Antiochenos & pretio & precibus attrahere. Igitur sanctitatem vestram latere nolumus quòd mense Iulij exercitum nostrum coadunavimus contra barbaricas nationes, quas durius cum Dei auxilio lædere sperabamus, propter discordiam inter eas emersam, in quo negotio misimus pro Templariis tenentibus in regno nostro de possessionibus valentibus viginti millia bysantiorum ut venirent in auxilium nostrum ad honorem Dei & defensionem Christianitatis. Qui Antiochiam usque venerunt, & nos in propria persona cum gaudio & exultatione usque ad fines Antiothiæ obviam eis exivimus. Ad hæc destinavit nobis literas Magister Templi ex parte vestra directas; quas cum vidissemus, eo quo decuit honore suscepimus, quibus perlectis, per earum tenorem intelleximus vos nos precari ut eis redderemus Gaston, & nos in momento pro Ma-

gistro & quibusdam fratribus suis misimus secundum preces vestras causa loquendi cum eis. qui ad nos venientes communicaverunt nobiscum colloquia. Post multas verò verborum nebulas rogavimus Magistrum Templi, ad supplendas preces vestras, ut ipse & Dominus Patriarcha Antiochenus & nos mitteremus nuntios nostros simul ad sedem apostolicam, quia per manus vestras ipsum Gaston sopita omni occasione Templariis reddere volebamus, & Rupinum dilectum nepotem nostrum ad nutriendum & custodiendum bona fide & sine malo ingenio in ipso castello eis tradere cupiebamus, & ut deberent semper esse auxiliantes prædicto puero ad acquirenda jura sua, in quantum dignitas ordinis sui permetteret, & ut quodlibet damnatum in regno nostro per ipsum castellum non contigisset, & donec nuntij nostri irent & redirent, precum vestrarum obtentu, quantum valebant redditus pertinentiarum ipsius castelli, in corpore terræ nostræ Templariis restituere volebamus. Nos itaque & puer dilectus nepos noster hac conditione fieri confratres eorum quærebat, & ad acquirendum aliud castellum nomine Trapefach eis pertinens cum omni gente nostra & viribus nostris eis similiter auxiliari volebamus. Videntes autem ipsi Templarij me tanto negotio circumventum, & scientes copiosum exercitum paganorum contra nos in bello esse coadunatum, in humilitate nostra contritum nos exaudire contempserunt, immo conventum quem ad partes regni nostri direxerant redire mandaverunt. Et nulli veniat in dubium quòd precibus quibuslibet, exceptis vestris, ad hanc formam pacis de ipso castello pervenire nequissent. Misimus iterum eis, rogando ut pro Dei amore in regnum nostrum venirent, & ex quo non placebat eis nobiscum contra paganos exire, saltem Dei pietate regnum nostrum usque ad reditum nostrum recommendatum haberent. Qui in obstinatione sua perseverantes, neque hoc neque illud facere voluerunt; immo nobis exeuntibus contra crucis inimicos, regnum nostrum luporum moribus austeritate sua reliquerunt. Tamen cum Dei auxilio sani & salvi redeuntes, invenimus terram nostram precibus vestris illæsam & intactam. Ex hoc conquerimur Deo & vobis. Nam quid inde factum sit, vestræ non extat incognitum sanctitati. Præterea nos obedientiæ vincu-

lis de cetero apostolicæ sedi esse alligatos non dubitetis. Ea propter, si placet sanctitati vestræ, cuilibet alteri Ecclesiæ Latinæ nec volumus nec debemus alligari. Hinc est quòd sanctitatem vestram suppliciter flagitamus quatenus nobis literas apertas mittere dignemini ut non teneamur, neque Latini de terra nostra, de qualibet conditione, excepta sancta Romana Ecclesia, cuilibet Ecclesiæ Latinæ, & quòd non habeat potestatem nos seu Latinos de terra nostra excommunicandi vel sententiam in regno nostro proferendi super Latinos qualibet Ecclesiæ, excepta, ut dictum est, sede apostolica. Præsentium denique latorem dilectum & fidelem nostrum militem nomine Garnerium Teutonem ad pedes sanctitatis vestræ dirigimus, cui super his quæ ex parte nostra vobis dixerit, tanquam nobis ipsis credere non dubitetis. Datum Sisi primo die mensis Octobris.

L. Regi Armeniorum illustri.

Epist. 43.
Quòd Rex & regnum Armeniæ excommunicari aut interdicti non possint nisi de speciali mandato Papæ.

REgia serenitatis devotio promeretur & sinceritas tuæ caritatis exposcit ut non solùm tibi, sed etiam toti regno tuo specialem gratiam faciamus, & ob tuæ devotionis meritum totam Armenicam Ecclesiam honoremus. Tu enim præ ceteris prædecessoribus tuis, quorum extat memoria, specialius in nostra & Ecclesiæ Romanæ devotione persistis, & apostolicæ sedis primatum & magisterium recognoscens, ad eam velut ad matrem tuam humiliter & devotè recurris, propter quod ab ea debes rationabiliter honorari. Accepimus autem ex literis quas regia nobis serenitas tua destinavit quòd cum regnum Armeniæ obligatum sedi apostolicæ obedientiæ vinculis recognoscas, illud, sicut non debebas, ita etiam non volebas obligari cuilibet alteri Ecclesiæ Latinorum. Vnde petebas tibi per literas apostolicas indulgeri ut præter Romanum Pontificem nullus Latinus in te vel regnum tuum vel homines Regni, sive Latinos, sive alios cujuscunque conditionis, excommunicationis aut interdicti possit sententiam promulgare. Volentes igitur, quantum cum Deo possumus, tuæ serenitati deferre & cum honestate nostra petitiones regias exaudire, tuis precibus inclinati, auctoritate præsentium districtius inhibemus ne quis in te vel regnum tuum aut homines regni tui, cujuscunque conditionis existant, qui mediantibus tamen ejusdem reg-

ni Prælati sedi apostolicæ sint subjecti, præter Romanum Pontificem aut ejus Legatum, vel de ipsius specialis mandato, districtiorem ecclesiasticam audeat exercere. Nulli ergo &c. inhibitionis &c. Datum Laterani Kal. Iunij.

Littera Catholici Armeniorum ad D. Papam.

Post Deum, qui est caput omnium bonorum, apostolicam sedem tenenti, & summo capiti totius Ecclesiæ, & totius terrenæ sedis magno Christi confessori, primæ domui hospitalitatis totius populi & religionis, & successori beati Petri majoris nati post Christi principis & patris totius mundi, sedenti secus Deum, & portanti Christum in corpore suo, Innocentio Dei gratia summo Pontifici & universali Papæ summæ sedis Romanæ urbis quæ imperiali triumpho universum mundum suo subjugavit dominio, & nostro in Christo patri spiritali, tantæ civitatis gloria sublimato, Gregorius minimus Episcopus Catholicus omnium Armeniorum, peccator, & servus fidelium Christi, omnesque Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, Sacerdotes, & Clerici sub nostro regimine viventes, orationes in Domino assiduas. Quia supra sedem dilecti discipuli Christi sedetis, universæque dominamini Europæ, eò amplius vos de jure venerari debemus, & quia pater estis totius fidei Christianitatis, mandatum vestrum cum amore recepimus, & posuimus super oculos & faciem nostram, & referimus laudes Creatori totius mundi, & benedicimus Deum patrem nostrum, qui dignatus est in nos tantum amorem habere ut ipse amor noster fieret, & voluit baptizari, ut exemplo sui omnes baptizarentur & fratres in ipso fieremus. Nam dicente eo per os Iohannis evangelistæ, *Vos mei discipuli eritis, si alter alterum dilexeritis*, hoc summe pater in vobis est, quia Deus pater principium & caput fuit novem ordinum, quod ostendit vobis per filium suum, & mandastis salutem in eo, & per ipsum nobis, qui longius & prope vos sumus. Visu oculorum remoti sumus à vobis, sed lege & caritate unum quasi sumus, quia baptismus nos omnes unum fecit per regenerationem, & sumus oves unius pastoris, qui est gratiæ claritas, & majestas Dei patris omnipotentis, & omnes nos coadunavit in unum ovile, scilicet Ecclesiam Dei vivi, & didicimus quòd curia Christi, curia est sanctitatis, & sumus obumbrati sub umbraculo cujus-

Epist. 44.
De primatu Papæ, & de persecutionibus Ecclesiæ Armenicæ, Raynaldus ad an. 1202. §. 41.